

Før isen

Efter 2. Verdenskrig bliver verden splittet. Europa og USA går hver deres vej. Europa bliver samlet og landegrænserne opløses. I 1960'erne udvikler europæiske forskere kold fusion, men nægter at dele deres viden med resten af verden - Europa bliver isoleret. Samfundsstrukturen opløses og Europa udvikler sig til et ingenmandsland. Hovedpersonen Kristoffer G. Bering, en mand midt i halvtredserne og bosat i USA, drager til Danmark for at finde sin bror. Rejsen fører ham til et Europa, hvor mystiske ting sker, og hans søgen efter sin bror viser sig at blive langt mere vanskelig, end han havde regnet med.

Copyright 1997 Frank Molino

Før isen

INDHOLDSFORTEGNELSE

Tidslinie for Europa	2
Tidslinie for USA og resten af verden	3
Tidslinie for Kristoffer G. Bering	4
FBI's brev til KGB	5
Treatment	6

Tidslinie for Europa

1945: 2. Verdenskrig afsluttes. Europa er splittet.

1945-67: I denne periode opløses de europæiske landegrænser, en fælles valuta indføres og til de vanskelige beregninger af den fælles møntfod samt det administrative arbejde udvikles simple computere. Pr. 1.1.67 lægges alle offentlige og private oplysninger ind på computere, der i stedet for en skærm benytter tal og alfabetruller. Fjernsynet er aldrig blevet opfundet og man arbejder forgæves på at udvikle en art skærm.

1967: Kold fusion opfindes og udbredes hurtigt, men holdes på det europæiske kontinent for at sikre en økonomisk fordel. Hver enkelt lokalsamfund bliver selvforsynende.

1967- : Den europæiske integration fuldendes og de enkelte regioner begynder nu at udvikle sig i selvstændig retning - varetaget og administreret af embedsmændene. Nye traditioner opstår samtidig med at kunst og kultur bliver allemandseje idet den menige mand nu har tid og overskud til disse interesser. En gruppe af dommedagsprofeter begynder at tvivle på computerens evne til at holde sammen på samfundet og forudser et sammenbrud. Enkelte af disse danner en fælleseuropæisk terroristfraktion, der i 1977 ved et koordineret angreb implanterer et ubrydeligt destruktionsvirus, der vil umuliggøre al arbejde med computere fra årtusindskiftet. Som konsekvens heraf flygter videnskabsfolk, politikere og teknokrater i de følgende år til USA, og i 1985 står Europa uden central styring.

1969: En raket afsendt mod Månen forsvinder sporløst. Dette sker umiddelbart før en tilsvarende amerikansk opsendelse, der aflyses som følge af den europæiske fiasko. Idéen om bemandet rumfart skrinlægges.

Tidslinie for USA og resten af verden

1945: 2. Verdenskrig slutter. Europa siger nej til den amerikanske Marshall-hjælp og vælger selv at stå for genopbygningen.

1945-69: USA støtter den europæiske udviklingsmodel og ser Europa som et barn af den amerikanske union.

1963: Præsident Kennedy udsættes for et mislykket attentat i Dallas, Texas.

1967: Forskere i Europa opfinder den kolde fusion, men vil ikke dele deres viden med USA og resten af verden. USA indfører en total boykot af det samlede Europa og truer verdens øvrige lande med økonomiske sanktioner, hvis boykot'en ikke overholdes.

1969: Et sidste europæisk-amerikansk samarbejde, Månerejsen, mislykkes, da Europa kommer USA i forkøbet og opsender sin egen bemandede raket. Denne forsvinder sporløst og dette afskrækker amerikanerne i en sådan grad, at de aflyser deres planer om bemandet rumfart. USA afbryder nu forbindelsen med Europa - verden er splittet.

Tidslinie for Kristoffer G. Bering

1950: Kristoffer G. Bering fødes i Danmark

1968: KGB bliver sendt til USA af forældrene i følgeskab med en onkel og tante - forældrene vil følge efter dem senere i protest mod samfundsudviklingen.

1971: KGB modtager et brev fra Danmark, hvori der står, at forældrene er døde.

1997: Et brev dukker op, skrevet af hans ukendte bror, hvori der står, at hans forældre og søster er blevet slået ihjel ved en ulykke den 1. januar 1986. I forældrenes testamente står sandheden om familien, som også er ukendt for broren, der har brug for klarhed og derfor beder ham komme hjem til Danmark. Der er dog et stort problem med brevet - det er over ti år siden det blev sendt. Da KGB imidlertid ikke har noget tilbage i sit liv, der afholder ham fra at forlade USA, beslutter han at vende tilbage til Europa/Danmark, for der måske at skabe sammenhæng i sit liv. I foråret 1997 forlader han USA med et skib med kurs mod Europa. Via Azorene når han til Holland. Herfra tager han et tog, der bringer ham til, hvor Hamborg engang lå, og hans egentlige rejse begynder nu. Han får et lift med en lastbil, der skal til et sted i Jylland, men opdager ved sin ankomst, at han er endt i København. Sjælland, Fyn og Øerne er tilsyneladende blevet landfast med Jylland og resten af kontinentet. Med forskellige transportmidler går hans rejse fra Sjælland over Fyn og op gennem Jylland til han når Århus, hvor hans bror skulle bo. Han får her at vide, at broren er flyttet til Nordjylland, og selvom han nu kender historien om det forandrede Danmark, beslutter han at fortsætte sin rejse. Han drager mod Nordjylland og fanges her af en ny istid.

FBI's brev til KGB

Århus d. 3/1 1986

Til KGB.

Hvis du modtager dette brev, er det lykkedes for mine amerikanske sagførers kontakter at opspore dig, og jeg kan i så fald glæde mig over, at en højere retfærdighed har sørget for, at du nu får sandheden om din familie at vide.

Mit navn er Frederik B. Iversen og jeg er din bror. Den 1. januar, for to dage siden, blev dine forældre og din søster dræbt ved en ulykke. Jeg ved nu, at du i alle disse år troede, du ingen familie havde, og selvom du derfor næppe er overvældet af sorg, må du føle, at du har krav på en forklaring. blot skal du vide, at jeg har været ligeså uvidende om din eksistens som du om min og dine forældres skæbne, da sandheden først er blevet åbenbaret for mig via vores forældres testamente.

Jeg forstår nu, at du blev sendt til USA i 1968 med besked om at mor og far ville følge dig senere. Jeg forstår også, at de i 1971 lod dig få at vide, at de var omkommet. Dette gjorde de dels fordi de ikke havde råd til at forlade Europa, dels fordi det anspændte amerikansk-europæiske forhold gjorde det umuligt at få opholdstilladelse i USA. Jeg ved ikke om de nogensinde fortrød, at de ikke fulgte dig fra starten, men som omstændighederne formede sig, var der ganske enkelt ikke plads til bagklogskab og selvbebrejdelser.

Under alle omstændigheder lykkedes det dem at skabe sig et nyt liv, og vores søster og jeg blev født.

Mine personlige forhold har gjort, at jeg med tabet af vores forældre nu står alene tilbage. Jeg gør migingen forhåbninger om uden videre at kunne opbygge et traditionelt broderligt forhold, men jeg ville være dig meget taknemmelig, hvis du på trods af tingenes tilstand vovede dig til Danmark. Jeg er overbevist om, at også du må have behov for at få afklaret vores fælles familiære forhold, og samtidig synes jeg, det kunne være interessant at møde min nyfundne bror.

Din bror,

FBI

Treatment

Den 29. januar 1997 ringer det på døren hos KGB i hans hjem i Atlantic City, Pennsylvania, USA. Udenfor står et postbud fra Karantænelageret for Europæisk Post og overrækker ham et brev. Han undrer sig over at få et brev fra Europa, som han ikke har hørt fra i mere end 25 år. Brevets indhold kommer dog som en endnu større overraskelse.

I brevet står, at hans forældre og søster er omkommet ved en ulykke den 1. januar 1986. dette chokerer ham, da han troede, at de var døde i 1971, men i virkeligheden ikke havde kunnet forlade Danmark og havde derfor startet et nyt liv, hvor de havde fået to børn - en dreng og en pige. Dette brev er fra hans ukendte bror FBI, som først via forældrenes testamente er blevet klar over Kristoffers eksistens. Via sin sagførers amerikanske forbindelser har han opsporet Kristoffers adresse og har sendt dette brev, hvori han han beder Kristoffer komme til Danmark for at få afklaret deres familiære forhold og historie. Der er dog det problem, at brevet er over ti år forsinket grundet USAs karantæne af europæisk post som følge af det anspændte amerikansk-europæiske forhold.

da Kristoffer ikke har familie eller andre personlige relationer, der binder ham til USA, vælger han at satse alt og rejse til Europa - uden rigtig at vide, hvad han søger.

Den 3. marts stiger Kristoffer i New York ombord på et skib med kurs mod Azorene. Der findes ingen flyforbindelser fra USA, eller for den sags skyld resten af verden, til Europa, og han må derfor søge længe for at finde nogen, der vil fragte ham bare et stykke af vejen. På Azorene kommer han i kontakt med en kaptajn, der har specialiseret sig i at samle vraggods fra de europæiske kyststrækninger, og som indvilliger i at sejle ham til Holland for en ublu pris. Kristoffer betaler uden at tænke nærmere over det, da rygter har fortalt ham, at penge er uden betydning i nutidens Europa.

Han ankommer til Rotterdam, hvor alt ved første øjekast virker normalt, men under sin søgen efter transport videre mod Danmark, slår det ham, at alt synes underligt gammeldags. Fjernsyn synes ikke at eksistere og telefonforbindelser går højest til bygrænsen. Til sin store forundring opdager han, at penge har en værdi, men finder hurtigt ud af, at den er ganske tilfældig: den samme mønts værdi kan variere flere hundrede gange afhængigt af, hvor man bruger den.

Det lykkes ham at opspore en togforbindelse, der kan føre ham helt til Hamborg. det gammeldags præg, som han bemærkede allerede i Rotterdam, følger ham på rejsen, og som han betragter de forbipasserende marker, opdager han, at de dyrkes som i attenhundredetallet: kvæg foran vognene og simple

landbrugsmaskiner. Ved rejsens afslutning får han dog sit første rigtige indblik i Europas mysterier: Hamborg eksisterer ikke længere.

Toget standser ved en enkelt perron, Kristoffer stiger af som eneste passager, og det vender tilbage mod Holland. Han skuer ud over dér, hvor byen skulle ligge. Gader og fortove er der stadig, men hvor bygningerne skulle være, er der nu blot græs. Det virker ikke som om byen er blevet ramt af en ulykke, men snarere som om bygningernes materialer er blevet flyttet systematisk og uden at efterlade spor af deres eksistens. Han vandrer, først ad vejene og så, da det meningsløse i dette går op for ham, gennem det knæhøje græs til han når Elben. Langs floden er der opstået en ny, primitiv bebyggelse, og hvor der før var bro og tunnel, er der nu kun den brusende Elb. Med tegn og fagter får han lov til at gå ombord på en af de utallige pramme, der ustandseligt krydser det mudrede vand.

Han vandrer et par dage gennem det nordtyske landskab, til han en formiddag når en landsby. Det er ikke mere end en klynge huse samlet om en fabrik. det er et sammenbidt og beskidt sted, og det minder ham om de billeder, han har set af gamle minebyer i England. På byens eneste gade står en enorm kuldrevet lastbil, der ser ud til at blive brugt til transport af både folk og materialer. Han spørger sig for og får at vide, at lastbilen fragter kul til et eller andet sted nordpå. Han spørger, om det er Jylland, og de svarer ja. Han får lov til at køre med og indvilliger uden betænkeligheder, lykkelig over snart at nå sin rejses mål. Han læser brorens brev igennem og falder derpå i søvn, udmattet af den lange rejse.

Kristoffer vågner ved at lastbilens chauffør rusker ham og fortæller, at de ikke kører længere. Han stiger ud og ser sig omkring, men intet minder ham om den by, han kom fra. forvirret spørger han, hvor de er og får at vide, at de selvfølgelig er i København. Han tager sig til hovedet og beder nærmest fortvivlet om en forklaring på, hvordan de dog kunne ende på Sjælland, når deres mål var et sted i Jylland. Chaufføren svarer som om det var indlysende, at de da er i Jylland-Fyn-Sjælland, og at det da må være mange å siden, han har været i Danmark. Han forklarer endvidere, at det er Konsortiet, der står bag, og at han da bare kan spørge dem, hvis han vil vide mere.

Efter en tids søgen står han foran den enorme futuristiske bygning, som huser Konsortiet for et Mere Rentabelt Danmark. Indenfor bliver han mødt af en smilende, velklædt mand, der beder ham tage plads. Den unge mand forklarer Kristoffer, at han befinder sig hos Konsortiet for et Mere Rentabelt Danmark, en selvejende virksomhed, som med afsæt i Ny-Danmark regeringens visioner arbejder for et mere strømlinet og overskueligt Danmark, som kan stå bedre rustet til fremtidens udfordringer. Kristoffer lytter vantro til den unge mand, som begejstret tilbyder ham en

rundvisning, så han ved selvsyn kan konstatere, hvor langt de allerede er kommet med deres planer. En væg glider til side og åbenbarer en gigantisk sal. De følges ad ind i det enorme lokale og Kristoffer stopper målløs op, mens den unge mand fortsætter til han når en pult i midten af salen. På salens endevæg er der på en kæmpe lystavle aftegnet to Danmarkskort. den unge mand forklarer, at en væsentlig del af konsortiets plan for at gøre Danmark mere rentabelt er at gøre Fyn, Sjælland og Øerne landfast med Jylland og dermed resten af kontinentet. Den unge mand trykker på et par kontakter, og Danmarks "næse", Mols, forsvinder og Storebælt og farvandet mellem Lolland-Falster fyldes ud. Dernæst forsvinder Himmerland og Kieler-bugten og Lillebælt udfyldes på samme måde. På det ene kort ser man nu det gamle Danmark og på det andet det nye, forbedrede Danmark. Kristoffer står dybt alvorlig og tavs mens den unge mand fortæller ham, at så langt er de nu nået på kun tyve år - og det på trods af små problemer i Nordjylland. Men det er, tilføjer den unge mand, kun hvad man kan forvente, når man arbejder med så storstilet en operation.

Under jordtransporterne er der dukket en lang række genstande af arkæologisk interesse op, som nu opbevares i konsortiets kældre. Den unge mand trykker på et par kontakter til, og langs salens sidevægge skyder en række montrer op. I dem findes, i historisk rækkefølge, alt fra små flintøkser, rustninger, landbrugsredskaber til gigantiske vikingskibe. Alle genstandene er i så god stand, at de nærmest synes ubrugte.

Dette sammensurium af uvirkelige informationer er mere end Kristoffer kan overskue, og han takker den unge mand, beder sig undskyldt og går mod udgangen. Da han når døren, slår en tanke ned i ham, og han vender sig og spørger, om den unge mand kender noget til Hamborgs skæbne. Den unge mand kigger uforstående på ham og ryster så langsomt på hovedet, og dørene lukkes mellem dem.

Kristoffer vakler nærmest bedøvet ned af trapperne og videre ud i den københavnske skumring. Hans syn er sløret, bygningerne omkring ham virker mærkeligt malproportionerede, og selv menneskene har et skær af uvirkelighed over sig.

Da han næste morgen forlader et lille herberg, føler han sig væsentligt mere klar i hovedet, men har dog samtidig mistet noget af sin oprindelige rejselyst. På Københavns gamle hovedbanegård ser alting ud til at have stået stille i lang tid. Ved nogle af perronerne holder store, slanke, sølvfarvede toge sidde om side med gammeldags dieseldrevne lokomotiver. Der er dog ikke annonceret nogen afgang, og modløs over manglen på sammenhæng i det København, han engang kendte, beslutter han at forlade byen til fods. Som han går ud af byen, tænker han tilbage på sin ungdoms rejser til København, og det slår ham, at de minder han har fra dengang, ingen sammenhæng har med den by han nu passerer - hverken fysisk eller stemningsmæssigt. Han går mod Roskilde, og ved middagstid begynder solen at bage. Hans rejse begynder at

virke formålsløs, og for at bekræftige meningen idet han gør, tager han endnu engang brorens brev frem og læser det igennem. Han sætter sig i vejkanthen og stirrer ud over det solsvendne landskab.

Han sidder sådan et stykke tid, til hans opmærksomhed fanges af hvad der ved første øjekast ligner en bilkorte. Som køretøjerne nærmer sig, går det op for ham, at det er den forreste bil, der trækker de øvrige, men på trods af denne svære byrde høres ingen motorlarm. Som karavanen langsomt passerer ham, bemærker han, at træk køretøjet i sin strømlinede udformning minder om togene på banegården. På de efterfølgende vogne befinder sig en skønsom blanding af ting og mennesker, og konvojens passagerer betragter ham ugeneret.

Da de har passeret ham, rejser han sig og begynder at vandre videre. Som han traver på de misligholdte veje, spekulerer han på, hvordan et helt land på så få år kan have ændret sig så meget. Denne mærkelige blanding af middelalder og postmodernistisk planløshed virker på én gang frastødende og dragende. For første gang oplever han glæden ved bare at gå, glæden ved at lade benene virke uden tankernes indblanding, og uden påviselig grund føler han, at det hele nok skal gå.

Han vandrer resten af dagen, men da mørket falder på, befinder han sig ikke i nærheden af nogen by. Rådvild fortsætter han, til han skimter lys mellem træerne et stykke væk fra vejen. Han krydser over en eng, og som han kommer nærmere lyset, kan han høre stemmer. Stemmerne og det flakkende lys river ham ud af den tranceagtige tilstand han har befundet sig i det meste af dagen, og han bliver pludselig opmærksom på sin skærende sult. Han begynder at småløbe, og som han nærmer sig, forvandler stemmerne sig til råben. Mellem træerne ser han silhuetter, der synes at gøre tegn til ham. Blandt råbene hører han pludselig et skarpt smæld, og han mærker en kølig smerte i sit ene lår. Hans ben knækker sammen under ham og han styrter til jorden.

Han vågner langsomt ved lyden af stemmer. Omtåget kigger han sig omkring. Han ligger på gulvet i en gammel bus. Sæderne er taget ud, og overalt flyder det med gamle vejskilte, tøj, kobberedløbsrør, havelåger og polerede fliser. Ned fra loftet hænger planter, tørret tobak og en snes velholdte gadelygter. Han bliver atter opmærksom på stemmerne, men kan ikke skelne ordene. De synes at komme fra den fjerne ende af bussen og han prøver at rejse sig for at se hvem der taler, men bliver straks opmærksom på en stærk smerte i benet og en uudholdelig hovedpine. En mand og en ung kvinde træder ud af skyggen og kvinden bøjer sig ned over ham og spørger hvordan det går. Forvirret spørger Kristoffer hvad der er sket. Hun smiler og forklarer at han blev skudt for to dage siden af karavanens vagtposter. Han var blevet ramt i benet og havde slået hovedet ved faldet, men ingen af hans sår virkede umiddelbart så alvorlige, at de ikke kunne kureres med et par dages hvile. Hun fortæller at de er kommet til Odense hvor de vil

blive et par dage, så karavanens folk kan indsamle materialer. Mere når hun ikke at sige før hun bliver afbrudt af manden, der indtil nu har forholdt sig tavs. De hvisker et par ord sammen og forlader så begge vognen.

Efter en dags hvile er smerten i Kristoffers hovede aftaget. Det begynder så småt at kede ham blot at ligge i bunden i bussen, og han begynder på må og få at rode i de nærmeste bunker. Han undrer sig over, hvad formålet er med at samle alle disse ting. Under en dyngte tøj finder han en gammel avis fra forsommeren 1969, hvori der står, at den bemandede raket, som Europa har sendt mod Månen, er sporløst forsvundet. Videnskabsfolkene står uforstående overfor dette mysterium og kontinentets opmærksomhed er nu rettet mod de sørgende enker. Amerikanerne har ikke kommenteret sagen, men blot som reaktion udsat deres eget måneprojekt på ubestemt tid. Kristoffer husker godt skrinlæggelsen af de amerikanske planer, men er overrasket over nu at læse, at Europa havde været foran indenfor rumforskningen dengang. Pludselig åbnes døren til bussen og en mand træder ind, slæbende på et stort byskilt. Han smider det i en af bunkerne og går igen uden at ænse Kristoffer. Han rejser sig og humper over til skiltet, som han vender og ser påskriften "Odense" derpå. I dette øjeblik kommer den unge kvinde ind i bussen. Hun kigger på ham et øjeblik og smiler venligt til ham, da hun kan se at han har det bedre, og spørger så, om han vil med udenfor. Han nikker og følger hende ud af vognen. Omkring dem ligger det der engang var Odense og som tilsyneladende har lidt samme skæbne som Hamborg. Alle bygninger er væk og kun vejnettet ligger tilbage.

Spredt over byområdet er folk i færd med at indsamle de løse genstande der er tilbage af den urbane bebyggelse: Skilte, gadelygter og små og store statuer. En tid vandrer de rundt og betragter de arbejdende folk og hun fortæller om dette uforklarlige fænomen. For et par år siden begyndte de første beretninger at dukke op, om europæiske storbyer der praktisk talt fra den ene dag til den anden var forsvundet sporløst. I Danmark var det hidtil kun gået ud over Randers og Esbjerg, men nu også Odense. Her stopper Kristoffer hende og spørger hende hvordan hun endt med at rejse med en sådan samling respektløse og koldblodige folk som uden skrupler driver rov på andres ulykke. De stirrer begge et øjeblik ud over det nøgne landskab og hun svarer så at hun mistede sine forældre for under et år siden da de begge var bosat i Randers. Hun havde ikke et nært forhold til dem, men det havde alligevel rystet hende, at miste dem på en så unaturlig måde. Denne hændelse havde fået hende til at indse det meningsløse i at forsøge at skabe kontinuitet og sammenhæng i sit liv og derfor havde hun valgt at slutte sig til karavanen for en tid. Mødet med disse folks mangel på respekt for historien og dens ofre, havde på besynderlig vis hjulpet hende over sorgen. Smerter i hans ben får dem til at vende tilbage til bussen. Inden de skilles spørger han om hendes navn og hun svarer smilene at hun hedder Cecilie.

De næste par dage opholder de sig i Odense og Kristoffer tilbringer det meste af tiden sammen med Cecilie. Han fortæller

hvordan han som atten-årig blev sendt til USA af sine forældre, hvordan de senere skulle have fulgt efter og hvordan han tre år senere fik at vide at de var omkommet. I USA havde han været gift, men var for nogle år siden blevet skilt. På det tidspunkt han modtog broderens brev var hans liv begyndt at forekomme ham meningsløst, og det havde derfor ikke været nogen svær beslutning at rejse til Europa for at opsøge sin ukendte bror. Han havde dog ikke troet at så mange ting kunne ændre sig så hurtigt og er forundret over hvordan nyt er blandet med gammelt. Han spørger hende hvorfor alting er så ustruktureret og om hun ikke føler at landet mangler en mere central styring. som svar fortæller hun ham hvordan alting i Europa tidligere var styret af en række gigantiske computere som rummede alle offentlige og private oplysninger. I begyndelsen af firserne begyndte der at herske så meget tvivl om computernes evner at størsteparten af europas politikere og videnskabsmænd forlod kontinentet. I mere end ti år havde der ikke været nogen koordineret styring og folk havde derfor været nødsaget til at klare sig som de bedst kunne. De små regionale samfund der var opstået havde hverken magtet eller haft behov for at bibeholde en overordnet kommunikation med omverdenen.

Da karavanens folk er færdige med deres arbejde, bryder de op og Kristoffer får lov til at køre med til Fredericia hvor de skal videre sydpå. Da Kristoffer og Cecilies veje skilles giver hun ham adressen på en mand som hun mener måske kan hjælpe ham. Hun tøver et øjeblik og tilføjer så, med alvor i stemmen, at hun håber de skal ses igen.

Lidt uden for Fredericia standser han et øjeblik og kigger mod øst. Lillebælt er ganske rigtigt væk, men man har ladet de to broer stå tilbage og vejbanerne hviler nu på landjorden.

I hjertet af Fredericia finder han den adresse, han søger. Det er en stor og allerede nu lidt forfalden bygning, som i sin udformning minder om en række kæmpe kupler gravet ned i jorden. Over døren er der et skilt, der bekendtgør: Fredericia Centrale Dataarkiv. Han ringer på, men ingen svarer, og da han opdager at døren er ulåst, går han ind. Indenfor er der køligt og en svag summen fylder forhallen, han befinder sig i. Tøvende træder han ind i et aflangt, lavloftet rum. En gang deler rummet i to, og på hver side af den er der en række firkantede små skakter, som den mystiske summen stiger op fra. Fra den ene af skakterne høres en dæmpet banden og svovlen. Forsigtigt nærmer Kristoffer sig kanten og kigger ned. På bunden af den cirka tre meter dybe skakt står en lille kraftig mand og stamper i gulvet. Kristoffer råber ham an, og den lille mand drejer hovedet med et ryk og misser op mod ham. Manden beder Kristoffer aktivere en kontakt, som sidder på et gelænder, der omkranser skakten, og en række trin glider frem fra den ene af hullets vægge. Den lille mand kravler op og takker Kristoffer, mens han forpustet forklarer, at mekanikken engang imellem driller lidt.

Kristoffer fortæller, at han er på vej til Århus, og at han under sin rejse mødte Cecilie, der mente, at han måske kunne hente hjælp på denne adresse. Manden stirrer et øjeblik uforstående på ham og lyser så op i et forklaret smil. Han fortæller, at det er et stykke tid siden han har hørt fra Cecilie, men at hun uden tvivl må have tænkt på luftskibet. Han forklarer, at da tingene begyndte at gå skævt, anskaffede han sig et luftskib for at kunne rejse hvorhen han ville, hvis det blev nødvendigt. Da han dog sjældent forlader datacentralen, har han ikke synderligt brug for det, og Kristoffer skal derfor være velkommen til at låne det. Han kan imidlertid først have det klar til næste morgen, og han tilbyder Kristoffer at overnatte i dataarkivet.

Den lille mand, der præsenterer sig som professor Peeters E. Thielmann, leder Kristoffer gennem en labyrint af gange til en lille lejlighed i en afkrog af komplekset. Efter at Kristoffer er blevet indlogeret og har hvilet sit ben et par timer, meddeler professoren, at der er aftensmad.

Under middagen bemærker Kristoffer at han ikke troede at der stadig fandtes dataarkiver efter som cecilie havde fortalt ham at alle videnskabsmændene forlod Europa i midten af firserne. Peeters forklarer at det lykkelig vis ikke var alle der svigtede den europæiske drøm. Peeters blev som den eneste tilbage i fredericia dataarkiv og forsøgte efter bedste evne af forsætte sit arbejde, men det blev stadig sværere efterhånden som strømmen af informationer til lagring svandt ind til næsten ingenting. Professoren har nu talt sig varm og redegør nu for en stor mængde ting og tekniske begreber i sit arbejde som Kristoffer ikke har forstand på. Pludselig stopper professoren sin talestrøm og læner sig ind over bordet og spørger om Kristoffer kender den egentlige grund til den store udvandring. Kristoffer når knap nok at mumle noget om computernes manglende evner da professoren fnysende afbryder ham. Han fortæller at den virkelige grund er et virus som en gruppe terrorister implanterede i alle europæiske computercentraler i slutningen af halvfjerdserne.

Dette organiske virus vil umuliggøre arbejdet med computere fra årtusindskiftet og efterhånden som forskerne opdagede at man intet kunne stille op, valgte næsten alle at søge tilflugt udenfor Europas grænser. Skræmte politikere så Europas integration som en forfejlet eksperiment og istedet for at tage konsekvenserne af deres stort anlagte, men fejlslagne planer, stak de også af inden ragnarok. Professoren tilbyder Kristoffer at se viruset og kort efter er de på vej ned gennem arkivets lange gange mod dets hjerte: Lagringsenhed 1. De befinder sig nu i en af de mange kupler. Foran dem står en mindre kuppel. Pånær en lille dør er den dækket af vandrette riller i hvilke, der er indsat tal- og alfabetruller, der konstant roterer og danner nye meddelelser. Professoren forklarer, at de på disse ruller kan aflæse alle de gemte informationer, og at viruset befinder sig i selve lagringsenheden inden i kuplen. Professoren åbner den lille dør og de træder ind. Foran dem står en kegle dannet af tusindvis af flade, spiralformede metalbånd, som alle udgår fra det samme punkt i loftet. Hver spiral har sin egen værdi, som sammenkoblet i

forskellige kombinationer med de andre danner informationerne. I begyndelsen kunne virusset blot ses som en svag mattering af overfladen, men synes med tiden at have gennemsyret hele computeren, så den nu nærmest virker porøs. Professoren opfordrer Kristoffer til at mærke efter, og han lader tøvende hånden glide hen over et af de mange metalbånd. Overfladen føles ru, og det virker på Kristoffer, som om noget er ved at æde metallet op indefra. Tavse forlader de kuplen, og som de går ad de lange gange, er det eneste der høres den vedvarende summen.

Næste morgen er professoren i højt humør og meddeler at han vil tage med til Århus. Han har gjort luftskibet klar og de går op på taget til landingsplatformen hvor luftskibet venter. Idet de kravler ombord i kabinen mærker Kristoffer en pludselig smerte i sit sårede ben, men tænker ikke nærmere over det. Professoren kaster fortøjningerne og luftskibet hæver sig langsomt over den store arkivsbygning. De stiger op over byen gennem det tætte skydække og sætter kursen nordpå. Under dem ligger skyerne og til alle sider ser man kun den blå himmel. Kristoffer læner sig tilbage og nyder stilheden og skibets lette duven.

Professoren tager en medbragt dunk vand, åbner et lille skab, trykker på et par knapper og hælder en smule vand op, indtil en grøn pære lyser. Kristoffer kigger undrende på, og professoren forklarer, at selvom det egentlig ikke er nødvendigt, er det meget godt engang imellem at skifte brændstof. Undrende spørger Kristoffer, hvad det da er for en motor. Professoren griner, og svarer, som om det var det mest naturlige i verden, at motoren da er drevet af kold fusion. Tøvende siger Kristoffer, at han kun troede det var rygter, men professoren ryster energisk på hovedet og svarer, at det tvært i mod er Europas vigtigste forspring i forhold til resten af verden. I starten kunne den kolde fusion kun bruges i kraftværker, men gennem intensiv forskning lykkedes det at opfinde en motor, som for eksempel den i luftskibet, der drives af den samme kraft. Den bruges, tilføjer professoren, også i nogle toge og biler, men siden den store udvandring i midten af firserne, er forfaldet begyndt at sætte ind, og der er idag kun få der kan reparere og vedligeholde disse fusionsmotorer.

Efter disse tekniske udredninger stirrer Kristoffer ud af vinduet og tænker på Cecilie.

Ved middagstid stiger de ned gennem skydækket og flyver ind over Århus' forstæder. De følger kyststræningen, og hvor man i horisonten før kunne skimte Djursland, er der nu kun vand. Umiddelbart før havnen slukker professoren for motoren, og de lander blødt på et stort græsareal. Efter at have fortøjret luftskibet, begiver de sig mod centrum. Som de går gennem byens

gader, griber Kristoffer af en nostalgi, han egentlig ikke havde regnet med, og samtidig aner han bagved en fornemmelse af, at han snart vil have nået rejsens mål. Da de når Rådhuspladsen skilles deres veje; professoren vil besøge en tidligere kollega fra det nu nedlagte Århus Centrale Dataarkiv. De tager afsked med hinanden, og professoren ønsker ham held med hans søgen.

Kristoffer går ned ad en bred boulevard og fortsætter langs åen, mens han kigger efter den adresse, broren har opgivet. Han når til en stor, åben plads og finder der den rigtige bygning, men i stedet for et boligkompleks, ligger der i stedet en underafdeling af Konsortiet for et Mere Rentabelt Danmark. Han kigger tvivlende på brevet endnu en gang, men konstaterer, at dette er den rigtige adresse og går indenfor. Som i København bliver han også her mødt af en smilende ung mand, der byder ham velkommen. Forvirret spørger han, om han træffer en Frederik B. Iversen. Den unge mand ser kristoffer an et øjeblik, smiler venligt og siger at der ikke er nogen der af det navn, men at Kristoffer jo kunne prøve at henvende sig på Rådhuset.

Tilbage ved Rådhuset henvender Kristoffer sig i receptionen, og bliver bedt om at trække et nummer, selv om der ikke er andre i lokalet. Efter at have ventet et kvarters tid, går han op til skranken og fremfører sit ærinde, og man henviser ham til Folkeregisteret. Småirriteret forlader han endnu engang Rådhuspladsen, følger atter boulevarden og ender foran en bygning, der ligger overfor Konsortiet. Indenfor går han ad lange vinduesløse gange til han når en dør med påskriften "Folkeregister". Han åbner den og træder ind i et stort, rektangulært rum. Et par meter inde i rummet står et skrivebord oplyst af en enkelt arkitektlampe. Bag ved står række på række af fem meter høje reoler, som henligger i halvmørke, og som Kristoffer går hen mod skrivebordet, kan han se, at de er fyldt med arkivbokse. Han standser foran bordet, og først da kigger den gamle mand ved det op, og til sin store forundring ser Kristoffer, at han er blind. Kristoffer forklarer, at han søger sin bror og ønsker at få at vide, om han stadig bor i Århus og om han i det hele taget er i live. Den gamle mand svarer, at alting står i alfabetisk orden, og at han bare kan gå hen og kigge efter. Kristoffer skal lige til at sige, at det vel næppe er hans opgave, men tager sig i det og går over til reolerne. Efter en tids søgen finder han brorens navn, registreret under samme adresse som den på brevet. Han henvender sig atter til arkivaren og forklarer, at der på denne adresse kun findes konsortiet, men den gamle mand svarer afvisende, at den slags kan registret ikke tage sig af.

Efter endnu en afvisning bliver Kristoffer vred og går direkte tilbage til Konsortiet. Denne gang lader han sig ikke affærdige af den unge mands venlige smil, men viser ham brevet. Ved synet af brevet bliver den unge mand alvorlig, og han beder Kristoffer træde med ind ved siden af. Tydeligvis ubehageligt tilmode ved situationen forklarer den unge mand nu, at Kristoffers bror arbejder for Konsortiet og er blevet sendt til Nordjylland, men at man ikke har hørt fra ham, eller nogen andre deroppe, i et helt år. Han beklager oprigtigt, at han ikke kan hjælpe Kristoffer og

kondolerer på Konsortiets vegne, hvis Frederik B. Iversen uheldigvis skulle være omkommet.

De følgende dage foretager Kristoffer sig ingenting. Dagene tilbringer han på sit hotelværelse og først ved aftenstid forlader han det, for blot at vandrer ud i gaderne. En aften går han tilfældigt gennem sit barndomskvarter, men minderne synes ikke at røre ham, det blevet en gade som alle andre, i en by han ikke kender. Alligevel føler han uforløsende vrede overfor sine forældre fordi de ikke dengang lod ham vide sandheden, og dermed berøvede ham for enhver mulighed for selv at vælge. Kristoffer spørger sig selv hvad forældrene ville opnå da de skrev sandheden i deres testamente, og således rodede op i nogle begivenheder der nødvendigvis måtte gribe forstyrrende ind i hans og broderens liv.

Selvom han forstår broderens motiver til at videregive denne nyfundne sandhed, bebrejder han ham alligevel for det. I samme nu standser han op og forbander sig selv for at have foretaget denne rejse. Han indser det nytteløse i sin vrede mod forældrene og broderen og forstår at det er hans egen svaghed og intet andet der har ført ham til århus. Han kan nu se det absurde i at tro, at han ved at rejse til Europa for at mødes med en mand, som han ikke har andet til fælles med end et aldrig oplevet broderskab, kunne skabe den mening og sammenhæng i sit liv, som han ikke engang kunne finde i sit nye hjemland.

Kristoffer erkender nu at han har mistet begge verdener og det eneste han nu kan gøre er nu at følge den logik der ligger i rejsens meningsløshed. For ikke også at miste denne logik er der kun en ting at gøre: At rejse videre.

Gennem mange dage vandrer Kristoffer langs den nye kyststrækning uden at møde mennesker på sin vej. Som han vandrer ænser han ikke, hvordan landskabet på få dage går fra midsommer til sent efterår. Træer og buske omkring ham står nu uden blade og græsset har mistet sin dybgrønne farve. Som en søvngænger lader han sig nu styre af sine fødder, mens de vinterkolde vinde tager til i styrke. Rimfrosten begynder at dække det nøgne landskab og den grå himmel er massiv. Kristoffers ånde er tyk som røg. Rimfrosten bliver til is, og havet langs den unaturligt lige kyst dækkes af en glasagtig overflade. I horisonten skimtes en hvid vold, der umærkeligt glider over i himmelen. Bølgerne er væk og man kan ikke længere skælne havet fra land. Alt er hvidt, kun føddernes knirken og vindens susen høres. Møjsommeligt arbejder han sig op over de første isskruninger. Han bestiger isvolden. Foran ham ligger en endeløs slette af is. I denne hvidhed ender og begynder verden. Kristoffer ser sig tilbage og med en krop der er et med kulden og kun skabt af viljestyrken tager han endnu et skridt fremad.